

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/16/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899484
Dátum vydania rozhodnutia:	20.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Seman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013899484.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Andrey Moravčíkovej PhD., v právnej veci navrhovateľa Ing. K. I., S., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. proti odporcovi INA Kysuce, spol. s r.o. (pred zmenou právnej formy INA Kysuce, a. s.), so sídlom Dr. G. Schaefflera 1, Kysucké Nové Mesto, IČO: 36 386 553, zastúpenému JUDr. Bohumirom Bláhom, advokátom, so sídlom Hurbanovo námestie 5, Bratislava, o zaplatenie sumy 165 023, 24 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 16Cb/133/2001-368 z 30. mája 2013 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 16Cb/133/2001- 389 z 26. júna 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 16Cb/133/2001-368 z 30. mája 2013
p o t v r d z u j e .

Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 16Cb/133/2001-389 z 26. júna 2013
p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania v sume 759,70 eur na účet jeho právneho zástupcu.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 16Cb/133/2001- 368 z 30. mája 2013 zamietol návrh. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania v sume 4 283,49 eur na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že pôvodný navrhovateľ Aplikácia elektroniky v strojárstve, spol. s r. o. so sídlom v Bratislave (ďalej len „AES s. r. o.") si proti odporcovi uplatnil zaplatenie sumy 165 023,24 eur (4 971 490 Sk) s príslušenstvom. Predmetom konania je nárok navrhovateľa z titulu postúpenej pohľadávky pôvodným veriteľom BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o. na základe dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000. Postúpená pohľadávka predstavuje pohľadávku z titulu zaplatenia ceny dodávky investičných celkov zo zmluvy č. YT59B/D01/SD1BK v sume 4 036 580 Sk (zostatok faktúry č. 200015 z 5. júna 2000) a zo zmluvy č. YT86B/D01/SD1BK v sume 934 910 Sk (zostatok faktúry č.

200016). Odporcovi postúpenie pohľadávky oznámil postupca BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. dňa 2. augusta 2000 oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo opakovane zaslané odporcovi poštou dňa 3. augusta 2000. Po telefonicknej žiadosti odporcu mu postupca zaslal aj dohodu o postúpení pohľadávky, a to faxom dňa 7. augusta 2000 a poštou dňa 10. augusta 2000. Uznesením č. k. 16Cb/133/2001-135 zo 4. augusta 2000 krajský súd vyhovel návrhu, aby do konania na miesto doterajšieho navrhovateľa AES s. r. o. vstúpil Ing. U., nar. XX.XX.XXXX, prechodne bytom P., X. a uznesením č. k. 16Cb/133/2001-240 z 29. marca 2012 súd vyhovel návrhu, aby na miesto navrhovateľa Ing. U. vstúpil do konania Ing. K. S., s ktorým súd následne vo veci aj konal.

Rozsudkom č. k. 16Cb/133/2001-242 z 29. marca 2012 krajský súd návrh navrhovateľa zamietol. Na základe odvolania podaného navrhovateľom Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 1Obo/54/2012-304 z 30. októbra 2012 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Krajský súd v Žiline v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) uznesením z 15. februára 2013 pripustil zmenu návrhu v zmysle prednesu navrhovateľa na pojednávaní súdu dňa 7. októbra 2010 a doručil uznesenie o pripustení zmeny účastníkov na strane navrhovateľa účastníkom konania.

Z vykonaného dokazovania, obsahu návrhu, pripojených listín, ako aj vyjadrenia navrhovateľa mal krajský súd preukázané, že navrhovateľ si nárok na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom uplatnil z titulu postúpenej pohľadávky na základe dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000, z dôvodu ktorého súd skúmal otázku aktívnej vecnej legitimácie navrhovateľa v konaní. Krajský súd poukázal na to, že zásadne platí, že právoplatný rozsudok o určovacej žalobe rieši záväzne pre neskoršie podanú žalobu o plnenie z toho istého právneho vzťahu existenciu tohto právneho vzťahu. Dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 bola v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 25Cb/261/00 právoplatne určená za neplatnú. Vychádzajúc z určenia absolútnej neplatnosti predmetnej dohody o postúpení pohľadávky podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), z ktorej navrhovateľ odvodzuje uplatnený nárok, krajský súd konštatoval, že právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik zmenu alebo zánik práva alebo povinnosti, nakoľko absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege) a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému. Súd (resp. iný štátny orgán) musí na túto neplatnosť prihliadať a vyvodzovať z nej dôsledky z úradnej povinnosti.

Podľa názoru krajského súdu navrhovateľ v predmetnom konaní nepreukázal existenciu právneho dôvodu uplatneného nároku tvoriaceho predmet sporu, teda ani svoju aktívnu vecnú legitimáciu v spore. Navrhovateľ v predmetnom konaní nepreukázal, že mu patrí uplatňované právo, nakoľko iba platná dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 by zakladala jeho aktívnu vecnú legitimáciu v predmetnom spore. Na rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie na strane navrhovateľa nemá vplyv ani uzavretá Dohoda o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov z 29. septembra 2000 (ďalej aj „dohoda z 29.9.2000“) medzi INA Kysuce, a. s., BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o., BLOCK SK, s.r.o. a BLOCK a. s. (založená je v spise na č. l. 162), na ktorú navrhovateľ poukazoval a ktorou sa snažil preukázať, že spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. nebola aktívne vecne legitimovaná vo veci sp. zn. 25Cb/261/00 z dôvodu, že dňa 29.09.2000 túto pohľadávku postúpila spoločnosti BLOCK SK, s. r. o., ktorá je úplne inou právnickou osobou, a nie je ani účastníkom konania. Navrhovateľ poukazoval na to, že pôvodné konanie začalo na základe návrhu z 5. októbra 2000, kedy spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. už nebola vlastníkom predmetnej pohľadávky. Dohodu z 29.09.2000 navrhovateľ predložil ako nový dôkaz k návrhu na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 25Cb/261/00 s tým, že tento dôkaz nemohol predložiť v pôvodnom konaní, pretože ho získal z trestného spisu vedeného na OR PZ Nitra. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava II. č. k. 42Cb/5/2009-123 z 9. júna 2011 Krajský súd v Žiline zistil, že právny zástupca BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. založil do spisu Dohodu o vzájomnom usporiadaní vzťahov z 3. októbra 2000 s poukazom na to, že táto pohľadávka patrí spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o., pričom k dohode z 29.09.2000 uviedol, že táto riešila zabezpečenie zodpovednosti za vady vykonaného diela, avšak cena diela mala byť zaplatená spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o., ako je uvedené v bode 3.3 § 3 dohody predloženej navrhovateľom. K rozsudku Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 25 Cb/261/00 krajský súd uviedol, že v predmetnom konaní nie je oprávnený preskúmať právoplatné rozhodnutie iného súdu. Ustálenie otázky aktívnej, prípadne pasívnej vecnej legitimácie v spore je vždy vecou konkrétneho konania. V predmetnom konaní

o plnenie preto neprislúcha súdu preskúmať otázku vecnej legitímácie účastníkov v inom konaní o určovacej žalobe. Navyiac, súd poukázal na to, že Okresný súd Bratislava II. v uznesení č. k. 42Cb/5/2009-123 z 9. júna 2011 (ktoré bolo potvrdené Krajským súdom v Bratislave v konaní sp. zn. 1Cob/358/2011) k navrhovateľom predloženej dohode z 29.09.2000 konštatoval, že táto dohoda vysporiadavala záväzky vyplývajúce zo zmluvy o dielo a riešila zabezpečenie zodpovednosti za vady vykonaného diela v zmysle § 3 bodu 3.3 dohody, avšak uvedená dohoda nemá vplyv na určenie aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie účastníkov v konaní vedenom pod sp. zn. 25Cb/261/00.

Navrhovateľ v predmetnom konaní aktívnu vecnú legitímáciu odvodzoval od skutočnosti, že právny nástupca pôvodného navrhovateľa- Ing. U. I. nadobudol pohľadávku tvoriacu predmet sporu na základe dohody o postúpení pohľadávky dňa 7. novembra 2004 od AES s. r. o., t. j. v čase, keď táto spoločnosť bola právoplatnou vlastníčkou pohľadávky a preto podľa jeho názoru ani okolnosť, že následne v mimoriadnom opravnom konaní bol rozsudkom NS SR zrušený rozsudok odvolacieho súdu, na základe ktorého bolo potvrdené spoločnosti AES s. r. o. jej vlastníctvo k pohľadávke, nemohlo mať vo vzťahu k tretím osobám dopad na ním nadobudnuté práva s poukazom na ust. § 243d ods. 2 O.s.p., podľa ktorého právne vzťahy niekoho iného než účastníka konania nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté. K tomuto krajský súd uviedol, že podľa jeho názoru zamietnutie žaloby o neplatnosť dohody o postúpení pohľadávky nebolo takým rozhodnutím, ktorým by súd akýmkoľvek spôsobom upravil, resp. deklaroval právne vzťahy medzi účastníkmi. Zamietnutie žaloby o neplatnosť dohody o postúpení nemožno vykladať tak, že by týmto rozhodnutím súd deklaroval, že postupník je právoplatným nadobúdateľom pohľadávky. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Cob/263/2003 z 8. septembra 2004 (ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu tak, že návrh navrhovateľa BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. o neplatnosť dohody o postúpení z 26. júla 2000 bol zamietnutý) nezaložilo a ani nedeclarovalo žiadne právo, ktoré by mohla spoločnosť AES s. r. o. ďalej previesť na iného- tretiu osobu, ktorá by mohla odvodzovať svoju dobromyseľnosť pri jeho nadobudnutí. Navyiac, spoločnosť AES s. r. o. nemohla na Ing. U. previesť viac práv, ako sama mala, nakoľko v konečnom dôsledku dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 bola súdom určená za neplatnú. Z neplatného právneho úkonu právne následky nenastanú a ani tým, že Ing. U. nebol účastníkom konania o neplatnosť dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 nemožno ustáliť, že by ho nezaväzoval určovací rozsudok súdu, ktorým bola dohoda o postúpení pohľadávky vyhlásená za neplatnú.

K uplatneniu princípu právnej istoty, ktorého súčasťou je aj dôvera subjektov v platné právo a k k uplatneniu princípu ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere krajský súd uviedol, že uvedená zásada, okrem toho, že právo musí byť nadobudnuté v dobrej viere, vychádza z toho, že právo bolo skutočne nadobudnuté, a teda že niekto sa stal jeho subjektom. Preto spravidla nemôže byť tohto práva zbavený dodatočným odpadnutím (zrušením) právneho dôvodu, na základe ktorého sa stal prevodca vlastníkom veci. Predpokladom uplatnenia tejto zásady, a teda aj princípu právnej istoty je, že nadobúdateľ vec alebo právo nadobudol od skutočného vlastníka, a nie od nevlastníka. Aj z tohto pohľadu je preto pre posúdenie veci určujúce zistenie, či spoločnosť AES s. r. o. nadobudla pohľadávku BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. v rozpore, resp. bez rozporu s ust. § 39 OZ. Ak totiž dotknutý právny úkon bol postihnutý absolútnou neplatnosťou, k platnému postúpeniu pohľadávky na obchodnú spoločnosť AES s. r. o. nedošlo a na takýto úkon sa hľadá, ako keby nebol urobený. V zmysle zásady, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než sám má, je rovnakou vadou postihnutý aj právny úkon urobený spoločnosťou AES s. r. o. a následne aj Ing. U. I.. Na základe vyššie uvedeného krajský súd zamietol návrh z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa v konaní.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi ako úspešnému účastníkovi, priznal trovy konania v celkovej sume 4 283,49 eur.

Uznesením č. k. 16Cb/133/2001-389 z 26. júna 2013 Krajský súd v Žiline nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. V odôvodnení uznesenia uviedol, že podaním z 10. mája 2012 sa navrhovateľ domáhal oslobodenia od súdnych poplatkov z dôvodu, že jeho pomery takéto oslobodenie odôvodňujú a vo veci nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Krajský súd v Žiline po tom, čo rozsudkom z 30. mája 2013 návrh navrhovateľa vo veci samej opätovne zamietol, posudzoval dôvodnosť navrhovateľom uplatneného návrhu na oslobodenie o súdnych poplatkov podľa ust. § 138 ods. 1 O.s.p. Poukázal na to, že v zmysle citovaného zákonného ustanovenia možno oslobodenie od platenia súdnych poplatkov priznať, len ak sú súčasne splnené dve podmienky: 1/

majetkové, resp. širšie pomery žiadateľa majúce základ v okolnostiach, ktoré nie sú dočasnej, či prechodnej povahy odôvodňujú záver, že poplatník celkom alebo sčasti nemôže splniť poplatkovú povinnosť, resp. že jej splnenie od neho nemožno spravodlivo žiadať a 2/ nejedná sa o zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva žiadateľa. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti AES s. r. o. krajský súd zistil, že Ing. K. (navrhovateľ) je spoločníkom v tejto obchodnej spoločnosti, výška jeho vkladu predstavuje 11 352,32 eur a základné imanie spoločnosti je 16 596,96 eur, pričom navrhovateľ v uvedenej spoločnosti vykonáva aj funkciu konateľa. V nadväznosti na toto zistenie krajský súd dospel k názoru, že v danom prípade na strane navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov podľa ust. § 138 O.s.p., nakoľko navrhovateľ na jednej strane tvrdil, že je nemajetný a mimo invalidného dôchodku nepoberá žiaden príjem, avšak na strane druhej bolo preukázané, že vykonáva funkciu konateľa v spoločnosti a zároveň je aj jej spoločníkom. Krajský súd tiež zohľadnil správanie navrhovateľa, ktorý súc si vedomý, že je invalidným dôchodcom s výškou invalidného dôchodku približne 500 eur mesačne, prevzal na seba neistú pohľadávku vo výške 165 023,24 eur s príslušenstvom, zaplatenie ktorej je predmetom súdneho konania na Krajskom súde v Žiline, avšak ktorej základ a právny dôvod bol spochybnený, pretože dohoda o postúpení pohľadávky, od ktorej navrhovateľ svoje práva v predmetnom konaní uplatňuje, bola v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 25Cb/261/00 právoplatne určená za neplatnú. Správanie navrhovateľa krajský súd vyhodnotil ako snahu vyhnúť sa plateniu súdnych poplatkov, ktoré v súvislosti s vymáhaním pohľadávky na súde vznikajú a zároveň povinnosť úhrady súdneho poplatku preniesť na štát.

Proti rozsudku a uzneseniu Krajského súdu v Žiline podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

V odvolaní proti rozsudku navrhovateľ (ďalej aj „odvolateľ“) uviedol, že v konaní, ktoré predchádzalo vyneseniu rozsudku mu krajský súd odňal možnosť konať pred súdom, ďalej súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Konanie má tiež inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd porušil článok 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), keď v prospech odporcu vyvlastnil jeho vlastníctvo nadobudnuté originárnym spôsobom. Namietal tiež, že súd porušil jeho právo podľa článku 12 ods. 1 Ústavy SR a § 18 O.s.p. na rovnosť práv v konaní, nakoľko súd konal v záujme odporcu, keďže sám z vlastného podnetu vyslovil každé tvrdenie a obstaral každý dôkaz namiesto odporcu. Všetky dôvody uvedené v rozsudku sú tak dôvodmi súdu a odporca ich nikdy nepoužil, napr. tvrdenie konajúcej sudkyne, že nedošlo k prevodu práv z BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. na BLOCK SK, spol. s. r. o., s tvrdením ktorým odporca dokonca nesúhlasil. Výlučne konajúca sudkyňa v rozsudku argumentuje skutkovými tvrdeniami a právnymi dôvodmi, ktoré odporca nikdy nepoužil, nikdy neboli predmetom skutkového a právneho skúmania a na ktoré on v konaní nedostal príležitosť reagovať. Právny zástupca odporcu do zápisnice o pojednávaní dňa 30. mája 2013 výslovne uviedol, že sa nevyjadruje k navrhovateľom predloženým dôkazom. Konaním v mene odporcu konajúca sudkyňa založila neodstrániteľnú vadu konania, pre ktorú nesprávne rozhodla.

Odvolateľ poukázal na to, že postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) tým, že a) súd nevykonal výsluch odporcu a návrh navrhovateľa na výsluch odporcu na pojednávaní dňa 30. mája 2013 uznesením zamietol. Na rozdiel od predchádzajúceho rozsudku sa zmenilo len to, že súd vypočul jeho, resp. umožnil mu neobmedzené vyjadrenie, ako aj záverečný prednes. Jeho výpoveď však nie je dostačujúca, pretože právny zástupca odporcu sa odmietol vyjadriť k dôkazom vo veci. Len zo záverečnej rekapitulácie dôkazov, ktorú súd vykonal na pojednávaní dňa 30. mája 2013 sa dozvedel, že súd do spisu založil aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/358/2011-152 z 31. októbra 2012. Súd mu znemožnil dokazovanie ohľadne aktívnej vecnej legitímácie v konaní sp. zn. 25Cb/261/00 vedenom na Okresnom súde Bratislava II. a súd tiež nijako nereagoval ani na jeho žiadosť na získanie vyjadrenia k dohode z 29.09.2000, ktorú jej účastníci označili za platnú od 2. októbra 2000. Súd odporcu k tejto otázke nevypočul, pričom právny zástupca odporcu k uvedenej zmluve na pojednávaní dňa 7. októbra 2010 uviedol, že sa nemôže relevantne vyjadriť k týmto skutočnostiam, nakoľko dohodu o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov nepozná. On preto mal za to, že súd nemá žiadne pochybnosti o platnom postúpení všetkých práv voči odporcovi na spoločnosť BLOCK SK, spol. s. r. o. Napriek opačnému tvrdeniu súdu neexistuje tiež ani súvis medzi konaním na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 25Cb/261/00 a predmetným konaním na Krajskom súde v

Žilina. Súd nevykonával ani navrhnuté dôkazy k odôvodneniu rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/166/2006-330 z 3. júla 2006, hoci tento rozsudok cituje a nedbal na spisom preukázaný stav a predložené dôkazy, najmä rekapituláciu plnení BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. podľa bodu 7.4 a bodu 7.5 zmluvy o odškodnení a dodávke č. BA01S/ZF04 z 27. júla 2000, ktorou je preukázané, že pohľadávku voči odporcovi odkúpila AES s. r. o. platbou v plnej výške, a nie bezodplatne a tiež dohodu z 29.09.2000, ktorou je preukázané, že spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. nezostalo vo vzťahu k odporcovi nič, teda ani povinnosti. Nepravdivé tvrdenie o vstupe Ing. U. I. do konania má vyvolať dojem, že k postúpeniu pohľadávky došlo v čase, keď navrhovateľ nebol vlastníkom pohľadávky. V skutočnosti dňa 26. júna 2009 pôvodný navrhovateľ iba po tretíkrát súd urgoval, aby zmenu navrhovateľa navrhnutú už v podaní zo 16. júna 2006 vykonal s ohľadom aj na okolnosť, že konajúcej sudkyňi takúto povinnosť uložil už dovolací súd vo svojom uznesení č. k. 1ObdoV/12/2008-125 z 29. januára 2009. On súdu na pojednávaní dňa 7. októbra 2010 ponúkol dôkazy o časovom období, v ktorom bol pôvodný navrhovateľ právoplatným vlastníkom pohľadávky, ako aj dôkazy preukazujúce, že nemôžu existovať pochybnosti o tom, že k postúpeniu pohľadávky z vlastníka na U. I. došlo v čase právoplatného a vykonateľného rozsudku č. k. 25Cb/261/00-91 zo 14. októbra 2004. Konajúca sudkyňa tieto jeho návrhy ani nezapísala do zápisnice tvrdiac, že dôkaz vykoná ona sama pripojením príslušného spisu. Neučinila tak a preto on zmienený dôkaz do spisu založil opätovným, tentokrát úspešným pokusom z 29. marca 2012. Spisom je preukázané, že súd dňa 4. augusta 2009 vyhovel návrhu na zmenu navrhovateľa zo 16. júna 2006. Tvrdenie uvedené v rozsudku o zmene navrhovateľa dňa 26. júna 2009 je preto nepravdivé. Súd ďalej nevykonával navrhnuté dokazovanie k oznámeniu o postúpení pohľadávky odporcovi. Zo spisu je preukázané, že dňa 2. augusta 2000 spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. odporcovi nič neoznámila a ani nespochybnila platnosť žiadneho postúpenia. Je vylúčené, aby dňa 2. augusta 2000 odporca získal pochybnosti o pravosti postúpenia, pretože na oznámení je potvrdené jeho prevzatie odporcom dňa 7. augusta 2000 s pokynom štatutára odporcu na úhradu pohľadávky postupcovi, teda odporca s postúpením dňa 7. augusta 2000 nakladal ako s nepochybne platným. Odporca potvrdil pravdivosť tohto tvrdenia keď prehlásil, že sa k tomuto dôkazu nebude vyjadrovať. Súd však toto jeho vyvrátené nepravdivé svedectvo naďalej cituje, ako by bolo platné. Hoci išlo o krivé svedectvo, toto svedectvo malo podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci. Súd mu znemožnil dokazovanie k trovám konania, pretože mu neposlal vyčíslenie trov konania odporcom a on preto nemohol zistiť, či je splnená zákonná podmienka včasnosti a obsahu ich vyčíslenia, čo je o to naliehavejšie, že súd odporcovi priznal náhradu úkonu - zastupovanie na meritórnom pojednávaní Krajského súdu v Žiline v zmysle ust. § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., avšak taký úkon neexistuje, pretože citované písmeno a/ určuje prevzatie a prípravu zastúpenia alebo obhajoby, vrátane prvej porady s klientom. Odporca si buď tieto úkony zákonným spôsobom neuplatnil a dodatočne tak už urobiť nemôže alebo ide len o zrejmu nesprávnosť odôvodnenia rozsudku, spôsobenú omylom súdu.

Ďalej odvolateľ namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.) z nasledovných dôvodov : A/ Spoločnosť AES s. r. o. bola od 26. júla 2000 do 7. novembra 2004 právoplatným vlastníkom pohľadávky. Súd nikdy neskúmal dobromyseľnosť nadobúdateľa Ing. U. I., avšak túto nemožno spochybniť. Dňa 7. novembra 2004, kedy mu AES s. r. o. odpredala svoju pohľadávku, ani spoločnosť AES s. r. o. nevedela, že spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. má v úmysle podať vo veci dovolanie. Súd tvrdením, že rozhodnutím z 8. septembra 2004 (o žalobe podanej podľa ust. § 80 písm. c/ O.s.p.) nedošlo k určeniu žiadneho práva, nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav ohľadne vlastníctva pohľadávky. Toto konštatovanie súd použil s cieľom nepravdivo tvrdiť, že nadobúdateľ Ing. U. I. pohľadávku neodkúpil od pravého vlastníka a teda že jeho vlastnícke právo nevzniklo originárne postupom podľa ust. § 132 ods. 1 OZ. Konajúca sudkyňa tak dôvodí preto, aby v prospech odporcu mohla porušiť článok 20 ods. 1 Ústavy SR a porušiť základné právo navrhovateľa na ochranu vlastníctva. B/ Ing. U. I. bol od 7. novembra 2004 do 29. marca 2012 právoplatným vlastníkom pohľadávky. Rozhodujúcim kritériom určenia vlastníctva je právoplatnosť rozsudku z 8. septembra 2004, a nie otázka, či bol právny úkon, z ktorého právo vzniklo, neplatný relatívne alebo absolútne. Súd svojim opačným tvrdením nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav ohľadne vlastníctva pohľadávky od 7. novembra 2004. V tomto smere poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn.

2Cdo/68/2007 z 25. marca 2008. C/ Spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. nemôže byť vlastníkom pohľadávky, pretože túto postúpila dňa 29.09.2000 na spoločnosť BLOCK SK spol. s. r. o. Preto rozhodnutie o vzťahu medzi touto spoločnosťou a spoločnosťou AES s. r. o. nemá žiadny význam pre predmetné konanie na Krajskom súde v Žiline. Odporca tvrdil, že nevie, kto je vlastníkom pohľadávky, ktorá je predmetom konania, a z dôvodu tejto pochybnosti dňa 5. júna 2003 zložil spornú pohľadávku do úschovy na Okresnom súde v Žiline v prospech jedného z príjemcov BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. a AES s. r. o. Dňa 7. októbra 2010 navrhovateľ založil do spisu dohodu o vzájomnom usporiadaní vzájomných vzťahov medzi INA Kysuce, a. s., BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o., BLOCK SK spol. s. r. o. a BLOCK, a. s. z 29.09.2000, ktorou boli na spoločnosť BLOCK SK spol. s. r. o. prevedené všetky práva, teda najmä vlastnícke právo k pohľadávke uplatnenej v predmetnom konaní. Na tejto okolnosti nič nemení ani antidatovaná dohoda z 3. októbra 2000, ktorou sa právni zástupcovia BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o., pokúsili zvrátiť preukázaný stav veci tvrdiac, že na jej základe táto spoločnosť získala vlastníctvo spornej pohľadávky späť ešte skôr, než začalo konanie na Okresnom súde Bratislava II. vedené pod sp. zn. 25Cb/261/00. Podľa jeho názoru dohoda z 3. októbra 2000 je absolútne neplatná a odporuje zákonu, pretože jej účastníkom nie je odporca. Tým, že konajúca sudkyňa tvrdí, že dohoda z 3. októbra 2000 je dôkazom o zmene právnych vzťahov ohľadom aktívnej vecnej legitímácie, tak týmto tvrdením porušuje ust. § 525 ods. 2 OZ. Konajúca sudkyňa nesprávne právne posúdila absolútnu neplatnosť dohody z 3. októbra 2000 a určila ju za platnú napriek tomu, že platná dohoda z 29.09.2000, uzavretá s dlžníkom, vylučuje existenciu predloženej dohody z 3. októbra 2000 pod sankciou dôsledkov podľa ust. § 39 OZ. Naopak, v zmysle ust. § 41 a § 41a OZ a bodu 4.1 dohody z 3. októbra 2000 je právoplatným potvrdením vlastníctva spornej pohľadávky spoločnosťou BLOCK SK spol. s. r. o. Súd riadiac sa nesprávnym právnym názorom nesprávne zistil skutkový stav ohľadne nedostatku vecnej legitímácie k spornej pohľadávke a sporného vlastníctva pohľadávky v období po 29. septembri 2000. D/ Rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/261/00 je zmatečný, pretože bol získaný podvádzaním súdu zo strany právneho zástupcu odporcu a vo vzťahu k predmetnému konaniu je irelevantný, pretože priznáva právo odporcovi, ktoré mu nikdy nepatrilo, keďže mu nepatrilo ani právo účasti v konaní o určenie neplatnosti spornej zmluvy. Práva zo zmluvy o dielo č. YT59B/D01/SD1BK a č. YT86B/D01/SD1BK odporca postúpil ich prevodom na BLOCK SK spol. s. r. o. dňa 29.09.2000. Návrh na začatie konania na Okresnom súde Bratislava II pod. sp. zn. 25Cb/261/00 podal na súd dňa 5. októbra 2000 subjekt, ktorý nebol na takýto úkon vecne legitimovaný (hoci poštou ho dňa 28. septembra 2000 odoslal subjekt, ktorý vtedy ešte bol na to oprávnený). Konanie o určenie neplatnosti dohody o postúpení pohľadávky, ktorá bola meritom tohto konania, sa preto medzi vecne legitimovanými subjektami nikdy nezačalo. Rozsudkami, ktorými odporca dôvodí, súdy (uvedené do omylu) prekročili svoje právomoci, keď nimi rozhodli vec, v ktorej navrhovateľ nebol procesne spôsobilý. Túto okolnosť pred súdmi utajil aj odporca, ktorý v danom konaní krivo svedčil (svedok P.). Odporca je ako dlžník zmluvnou stranou dohody o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov z 29.09.2000. V tento deň spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. oznámila dlžníkovi INA Kysuce, a. s., že sporné práva možného príjemcu previedla na BLOCK SK spol. s. r. o. S prevodom tejto pohľadávky, vrátane všetkých práv a povinností k nej, dlžník súhlasil. Dlžník podviedol súdy a dňa 5. júna 2000 pri zložení sumy v hodnote záväzku v prospech postupcu BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o., ako príjemateľa 1/, sa záväzku nemohol zbaviť, pretože za vecne legitimovaného v konaní o úschove v pozícii príjemateľa 1/ označil postupiteľa. Z tohto dôvodu dlžník, ktorý uznal, že jeho záväzok patrí buď BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o., alebo AES, spol. s. r. o. svoj záväzok zložil do úschovy v prospech jediného subjektu, o ktorom mal spoľahlivo preukázané, že má spôsobilosť byť vecne legitimovaný k pohľadávke, a to v prospech spoločnosti AES s. r. o. Po uznaní pohľadávky odporcom nikomu inému, než právnenému nástupcovi tohto jediného vecne legitimovaného účastníka konania, nemožno pohľadávku vydať. Súd, ktorý nedbal na právoplatný právny úkon odporcu, ktorý popísaným spôsobom prostredníctvom právoplatného uznesenia súdu uznal svoj záväzok voči AES s. r. o. nedostatočne zistil skutkový stav a preto nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Výsledok obnovy konania vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod. sp. zn. 25Cb/261/00 je irelevantný pre rozhodnutie Krajského súdu v Žiline v predmetnej veci.

V závere odvolania navrhovateľ namietal výšku priznanej náhrady trov konania odporcovi. Uviedol, že bol to odporca a jeho právny zástupca, ktorí svojim úmyselným podvádzaním súdu spôsobili prietahy v konaní mierou, ktorú by súd mal vyhodnotiť ako pohrdanie súdom. Vzhľadom na živé tvrdenia odporcu

navrhol, aby súd rozhodol podľa ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a odporcovi nepriznal náhradu trov konania, resp. aby odporcovi náhradu trov konania nepriznal podľa ust. § 147 ods. 1 O.s.p., a to najmenej za nasledovné tri úkony: 1/ prevzatie vecí, príprava a porada s klientom, pri ktorom sa odporca so svojim právnym zástupcom dohodli na zavádzaní súdu, 2/ vyjadrenie z 19. apríla 2001, v ktorom podvodnou argumentáciou navrhli prerušenie konania a 3/ pojednávanie, režijný paušál, náhrada za stratu času a cestovné dňa 7. októbra 2010, kedy právny zástupca odporcu na pojednávaní tvrdil, že pohľadávka patrí spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o. až dovtedy, kým konfrontovaný dohodou z 29.09.2000 neprehlásil, že sa k veci nevie vyjadriť. Jedná sa o úkony, ktorými odporca uviedol súd do omylu. Odvolateľ ďalej navrhol, aby odvolací súd zrušil povinnosť, ktorú mu uložil súd prvého stupňa na náhradu trov právneho zastúpenia (pojednávanie plus režijný paušál, náhrada za stratu času plus cestovné dňa 25. apríla 2013), pretože toto pojednávanie súd vytýčil len za tým účelom, aby mu doručil listiny, ktoré mu dovtedy z vlastnej viny doručoval na nesprávnu adresu a preto tak činil márne. Navrhol preto, aby túto povinnosť splnil súd prvého stupňa. Ďalej poukázal na to, že súd priznal odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia za úkony v zmysle ust. § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a to za zastupovanie na meritórnom pojednávaní Krajského súdu v Žiline v dňoch 7. októbra 2010, 29. marca 2012, 25. apríla 2013 a 30. mája 2013. Predpokladá, že súd si zmýlil písmená právnych úkonov, pretože § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. nepozná žiaden úkon spojený s pojednávaním. Zrejme súd mal na mysli písmeno c/ citovaného ustanovenia. Citovaná vyhláška vo svojom texte nepozná úkon s názvom „zastupovanie na meritórnom pojednávaní“, na takýto úkon preto nemožno použiť ustanovenie § 14 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a právnemu zástupcovi odporcu preto nie je možné priznať odmenu podľa ust. § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Pokiaľ súd tvrdil, že odporcovi patrí odmena vo výške základnej sadzby za úkon - účasť na meritórnom pojednávaní, potom nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. S ohľadom na dôkazy, ktoré odvolateľ v priebehu konania založil do spisu má za to, že jeho nárok tak, ako si ho uplatnil, plyní priamo zo znenia zákona a v tejto súvislosti upozornil súd na všetky judikáty, na ktoré poukázal vo svojom podaní z 22. apríla 2013. Ďalej poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 338/06 z 3. novembra 2006 týkajúce sa výkladu právneho predpisu všeobecným súdom. Domnieva sa, že súd mal za účelom odstránenia pochybností a tiež pre zaistenie dvojínštáčnosti rozhodovania rozhodnúť o potrebe vykonať dokazovanie k relevancii konania Okresného súdu Bratislava II vedeného pod. sp. zn. 25Cb/261/00 ku konaniu Krajského súdu v Žiline v predmetnej veci. Za závažný nedostatok doposiaľ vykonaného dokazovania považuje to, že krajský súd odmietol vykonať výsluch odporcu.

Na základe vyššie uvedeného odvolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie. Zároveň navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie o trovách konania zmenil tak, že ich náhradu neprizná odporcovi. V prílohe odvolania navrhovateľ predložil vo fotokópii dovolanie navrhovateľa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 42Cb/5/2009, uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/149/2011 z 26. septembra 2012 a dohodu o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov z 3. októbra 2000, uzavretú medzi BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o. a BLOCK SK spol. s r. o. so sídlom Cabajská 4, Nitra.

V odvolaní proti uzneseniu krajského súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov navrhovateľ uviedol, že krajský súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Výpis z obchodného registra je potvrdením o vzniku spoločnosti, avšak nie dôkazom hodnoty spoločnosti. Ako dôkaz č. 1 k odvolaniu priložil kópiu potvrdenia o podanom daňovom priznaní, ako dôkaz č. 2 priložil súvahu, ktorá bola vypracovaná na základe účtovnej uzávierky a podaná ako príloha daňového priznania za rok 2012 pričom riadkom č. 067 je preukázané, že vlastné imanie spoločnosti je záporné vo výške -92 205 eur, spoločnosť je predĺžená a existuje len z dôvodu účasti v súdnych sporoch. Tvrdenie súdu o tom, že pohľadávka uplatnená konaním je neistá, predstavuje obdobu tvrdenia, že ide o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, s čím nesúhlasí, pretože oprávnenosť uplatnenej a odporcom uznanej pohľadávky plyní z § 243d ods. 2 O.s.p. Nemožno prejedukovať jeho neúspech v konaní, a to aj napriek tomu, že súd svojmu zamietavému prvostupňovému rozsudku nepochybne dôveruje. Na vyplatenie zmienenej pohľadávky musel použiť všetko svoje imanie, ktoré v priebehu svojej praxe zhromaždil, pričom tak činil s presvedčením, že pohľadávka nie je v žiadnom prípade neistá. Podľa jeho názoru predloženými

dôkazmi preukázal, že mu patrí oslobodenie od súdnych poplatkov, pretože to jeho pomery odôvodňujú a nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zmenil a jeho návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov vyhovel.

K odvolaniu navrhovateľa zaslal odporca písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že rozsudok Krajského súdu v Žiline považuje za správny, vydaný v súlade so zákonom a riadne odôvodnený. Za preukázané považuje to, že dňa 25. januára 2000 odporca na strane objednávateľa uzavrel so spoločnosťou BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. (zastúpenej Ing. K. I.) na strane zhotoviteľa zmluvy o dielo, predmetom ktorých bola dodávka a montáž vzduchotechniky. Cena diela bola dohodnutá v sumách 40 365 800 Sk bez DPH a 9 349 100 Sk bez DPH, pričom 90% ceny diela podľa oboch zmlúv bolo zhotoviteľovi vyplatených na základe čiastkových faktúr počas realizácie diela a zvyšná cena diela mala byť zhotoviteľovi vyplatená vo výške 5% po odstránení chýb a nedorobkov a vo výške ďalších 5% po založení termínovaného účtu zhotoviteľa vinkulovaného v prospech odporcu pre prípad neplnenia záručných podmienok, resp. po uzavretí servisnej zmluvy v zmysle bodu 6.1.3 zmlúv o dielo. Dňa 2. augusta 2000 bolo odporcovi doručené oznámenie spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. (podpísané Ing. K. I. S..) o tom, že pohľadávka uvedenej spoločnosti na zaplatenie zvyšnej časti ceny diela v sume 4 971 490 Sk bola postúpená spoločnosti AES s. r. o., pričom následne bola odporcovi zaslaná aj kópia dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000. Dňa 2. augusta 2000 však bolo zároveň oznámené spoločnosťou BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o., že o postúpení pohľadávky nemajú vedomosť a že Ing. K. I. v čase zaslania oznámenia o postúpení pohľadávky už nebol konateľom spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. a preto nebol oprávnený postúpenie pohľadávky oznámiť odporcovi. Spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. odporcovi zaslala aj zápisnicu zo zasadnutia valného zhromaždenia z 28. júla 2000, na ktorom bol Ing. K. I. odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o., čo malo za následok, že odporca už nemohol konať v dobrej viere v zápis v obchodnom registri v zmysle ust. § 27 Obchodného zákonníka. Dňa 22. augusta 2000 spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. zaslala odporcovi oznámenie, že postúpenie pohľadávky považuje za neplatné a odporcu vyzvala na plnenie v prospech spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. Dňa 29. septembra 2000 bola odporcovi zo strany navrhovateľa doručená výzva na úhradu postúpenej pohľadávky v lehote 7 dní od jej obdržania, avšak záväzky zo zmlúv o dielo naďalej plnil zhotoviteľ - BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. Dňa 2. októbra 2000 bolo odporcovi spoločnosťou BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. oznámené, že naďalej trvá na neplatnosti dohody o postúpení pohľadávky a návrhom z 28. septembra 2000 sa domáha na súde určenia neplatnosti dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000, uzavretej medzi BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. a AES s. r. o. O návrhu na určenie neplatnosti dohody o postúpení pohľadávky rozhodol Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 26Cb/261/00, ktoré bolo konaním v merite veci a od jeho výsledku je závislá existencia nároku navrhovateľa. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 25Cb/261/00-91 z 25. júna 2002 v spojení s rozsudkom z 20. mája 2003 č. k. 25/261/00-107 rozhodol tak, že určil neplatnosť postúpenia pohľadávky na AES, s. r. o. Proti tomuto rozsudku podala spoločnosť AES s. r. o. odvolanie, ktorému Krajský súd v Bratislave vyhovel rozsudkom č. k. 14Cob/262/2003-244, 14Cob/263/2003, 14Cob/40/2003 a napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s.r.o. podala dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, o ktorom rozhodol NS SR rozsudkom č. k. 4Obdo/43/2004-298 zo 6. apríla 2006 tak, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3Cob/166/2006 z 3. júla 2006 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/261/00-91 z 25. júna 2002. Týmto právoplatným rozsudkom súd určil neplatnosť postúpenia pohľadávky, v dôsledku čoho nie je pochybnosť o tom, že oprávneným veriteľom pohľadávky je BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o., a nie spoločnosť AES, s. r. o. Z týchto dôvodov je záver Krajského súdu v Žiline o tom, že navrhovateľ nie je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v konaní správny a v rozsudku aj riadne odôvodnený.

Odporca nesúhlasil tiež s tvrdením odvolateľa, že nemal možnosť sa oboznámiť s dôkazmi založenými v spise. Uviedol, že navrhovateľ mal možnosť nahliadnuť do spisu a v odôvodnení rozsudku nie je žiadna zmienka o takej písomnosti, ktorú by odvolateľ nepoznal, resp. nemal možnosť sa s ňou oboznámiť. Pred vyhlásením rozhodnutia bol spis oboznámený a navrhovateľ vyzvaný, aby sa vyjadril k doplneniu dokazovania a uplatnil návrhy. Pokiaľ odvolateľ namietal povinnosť na zaplatenie náhrady trov konania,

on jednoznačne popiera, že by svojim konaním spôsobil prietahy. Je v záujme jeho klienta, aby konanie bolo riadne a včas skončené a na jeho trvanie nemal od počiatku žiadny vplyv. Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že odporca nebol vypočutý, uviedol, že súd dal odporcovi možnosť, aby sa k vykonaným dôkazom vyjadril, čo právny zástupca odporcu využil niekoľkokrát počas súdneho konania. Počas pojednávania sa niekoľkokrát vyjadril aj za prítomnosti navrhovateľa, ktorý mal možnosť vyjadriť sa k jeho prednesom.

Z vyššie uvedených dôvodov odporca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a navrhovateľa zaviazal k náhrade trov odvolacieho konania, ktoré na výzvu odvolacieho súdu vyčísli v podaní z 15. mája 2004, v ktorom si uplatnil trovy právneho zastúpenia za vyjadrenie k odvolaniu v sume 751,89 eur a režijný paušál v sume 7,81 eur, t. j. spolu v sume 759,07 eur podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodujúc ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Predmetom sporu je právo na zaplatenie ceny dodávky investičných celkov vyplývajúce zo zmluvy o dielo č. YT59B/D01/SD1BK a zmluvy o dielo č. YT86B/D01/SD1BK, vyúčtovanej faktúrami, z ktorých zostala nezaplatená faktúra č. 200015 z 5. júna 2000 v sume 4 036 580 Sk a faktúra č. 200016 z 5. júna 2000 v sume 934 910 Sk. Zmluvy o dielo boli uzavreté medzi odporcom ako objednávateľom a spoločnosťou BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., so sídlom Nové Záhrady III/6, Bratislava ako zhotoviteľom. Z obsahu spisu vyplýva, že odporca pohľadávku uplatnenú v konaní čo do základu a výšky nespochybnil, avšak namietal nedostatok aktívnej vecnej legitimácie navrhovateľa v konaní. Z návrhu na začatie konania vyplýva, že pôvodným navrhovateľom v konaní bola spoločnosť AES s. r. o., ktorá si zaplatenie žalovanej pohľadávky uplatnila proti odporcovi. Uznesením č. k. 16Cb/133/2001-135 zo 4. augusta 2009 krajský súd rozhodol o zmene navrhovateľa, ktorým sa stal Ing. U. I., nar. XX.XX.XXXX, prechodne bytom P., X. z dôvodu postúpenia mu žalovanej pohľadávky postupcom AES s. r. o. na základe dohody o postúpení pohľadávky zo 7. novembra 2004. Uznesením č. k. 16Cb/133/2001-240 z 29. marca 2012 v spojení s opravným uznesením z 15. februára 2013 krajský súd opätovne rozhodol o zmene navrhovateľa, ktorým sa stal Ing. K. I. CSc., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, X. z dôvodu postúpenia mu žalovanej pohľadávky na základe dohody o postúpení pohľadávky z 24. marca 2012, uzavretej medzi Ing. U. I. ako postupcom a Ing. K. I. ako postupníkom. O zmene účastníka konania na strane navrhovateľa vyššie citovanými uzneseniami rozhodol krajský súd z procesného hľadiska podľa ust. § 92 ods. 2 a 3 O.s.p.

Následne vzhľadom na odporcom uplatnenú námietku nedostatku aktívnej vecnej legitimácie navrhovateľa v konaní krajský súd upriamil svoju pozornosť na zistenie, či z hľadiska hmotného práva navrhovateľ je alebo nie je nositeľom práva uplatneného v konaní. Žalovaná pohľadávka bola pôvodným veriteľom a postupcom BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o. postúpená postupníkovi AES s. r. o. na základe dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000. Za postupcu túto dohodu uzavrel a podpísal Ing. K. I. CSc., (súčasný navrhovateľ). Následne dňa 7. novembra 2004 bola žalovaná pohľadávka postúpená postupcom AES s. r. o. (za ktorého dohodu uzavrel a podpísal Ing. K. I. CSc.) postupníkovi Ing. U. I. a dňa 24. marca 2012 bola žalovaná pohľadávka postúpená postupcom Ing. U. I. postupníkovi Ing. K. I. CSc. na základe dohody o postúpení pohľadávky. V konaní nie je sporné, že súčasný navrhovateľ sa domáha zaplatenia žalovanej pohľadávky s príslušenstvom proti odporcovi z titulu postúpenej mu pohľadávky (tzv. singulárna sukcesia).

Dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 bola v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II právoplatne určená za neplatnú rozsudkom č. k. 25Cb/261/00-91 z 25. júna 2002 v spojení s doplnujúcim rozsudkom č. k. 25Cb/261/00-107 z 20. mája 2003 a v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/166/2006-330 z 3. júla 2006, a to z dôvodu absolútnej neplatnosti uvedenej dohody podľa ust. § 39 OZ. Krajský súd v Žiline v odôvodnení rozsudku správne konštatoval, že absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege) a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému a právny úkon postihnutý absolútnou neplatnosťou nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práva alebo povinnosti, pričom súd, resp. iný štátny orgán musí na túto neplatnosť prihliadať z úradnej povinnosti. Na základe absolútne neplatnej dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 nedošlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky spoločnosti AES s. r. o. (ktorá ako pôvodný navrhovateľ podala návrh v predmetnom spore), pričom následne nedošlo ani k platnému

postúpeniu žalovanej pohľadávky zo spoločnosti AES s. r. o. na U. I. (na základe dohody o postúpení pohľadávky zo 7. novembra 2004) a následne tiež nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky ani z Ing. U. I. na Ing. K. I. S.. (na základe dohody o postúpení pohľadávky z 24. marca 2012). Krajský súd v odôvodnení rozsudku správne poukázal na zásadu, že „nikto nemôže na iného previesť viac práv než sám má“, preto pokiaľ je právny úkon (dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000) absolútne neplatným právnym úkonom, rovnako neplatnými právnymi úkonmi sú aj následne urobené úkony - dohoda o postúpení pohľadávky zo 7. novembra 2004 a dohoda o postúpení pohľadávky z 24. marca 2012. Napriek nesúhlasu navrhovateľa s právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava II. č. k. 25Cb/26/00-91 z 25. júna 2002 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/166/2006-330 z 3. júla 2006, je vyššie citovaný rozsudok Okresného súdu Bratislava II. záväzný pre súd v predmetnom konaní o plnenie vyplývajúce z dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000, nakoľko predpokladom toho, aby plnenie zo zmluvy mohlo byť priznané oprávnenému subjektu, je vyriešenie (predbežnej) otázky, či dohoda o postúpení pohľadávky je platným právnym úkonom. Keďže otázka platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu - dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 bola predmetom osobitného súdneho konania na základe určovacieho návrhu podaného podľa ust. § 80 písm. c/ O.s.p., je právoplatný rozsudok o určovanom návrhu záväzný pre neskôr podaný návrh o plnenie z toho istého právneho úkonu, ktorý bol súdom v inom konaní právoplatne určený za (absolútne) neplatný právny úkon. Právoplatný rozsudok súdu o určovanom návrhu (ust. § 80 písm. c/ O.s.p.) nie je oprávnený preskúmať iný súd v inom súdnom konaní, pretože právoplatné súdne rozhodnutie je záväzné a nezmeniteľné, čo je vyjadrením formálnej a materiálnej stránky právoplatnosti súdneho rozhodnutia.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktorému mu predchádzalo, odvolací súd konštatuje, že krajský súd dospel k správnejmu záveru o tom, že navrhovateľ nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, pretože navrhovateľ nepreukázal, že mu patrí uplatnené právo na zaplatenie žalovanej pohľadávky s príslušenstvom, keďže dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 je absolútne neplatným právnym úkonom. Na základe dohody z 26. júla 2000 preto nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky na pôvodného navrhovateľa AES s. r. o. a následne ani na Ing. U. I. a Ing. K. I. S.. (súčasného navrhovateľa), nakoľko absolútnou neplatnosťou sú postihnuté aj následne uzavreté dohody o postúpení pohľadávky zo 7. novembra 2004 a 24. marca 2012.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu aj v tom, že ustanovenie § 243d ods. 2 O.s.p. (podľa ktorého právne vzťahy niekoho iného než účastníka konania nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté), ako aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/28/2007 vychádzajú z iných skutkových a právnych okolností prípadu, než je posudzovaný prípad, na ktorý ich nemožno použiť. Citované rozhodnutie rieši ochranu práv nadobudnutých v dobrej viere, teda ak niekto nadobudol vlastnícke právo v dobrej viere, nemôže byť tohto práva zbavený dodatočným odpadnutím právneho dôvodu, na základe ktorého sa stal prevodca vlastníkom veci, pričom predpokladom uplatnenia tejto zásady (teda aj princípu právnej istoty) je, že nadobúdateľ vec alebo právo nadobudol od skutočného vlastníka, a nie od nevlastníka. V posudzovanom prípade navrhovateľ v odvolaní poukazoval na to, že on, ako aj jeho právny predchodcovia nadobudli žalovanú pohľadávku dobromyseľne a že im patrí na základe dohôd o postúpení pohľadávky, pričom navrhovateľ osobitne zdôraznil, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/261/00-91 z 25. júna 2002, ktorým bola určená neplatnosť dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 bol najskôr zmenený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Cob/263/2003-244 z 8. septembra 2004 tak, že určovací návrh bol zamietnutý. V čase, keď uvedený rozsudok bol právoplatný došlo k uzavretiu dohody o postúpení pohľadávky zo spoločnosti AES s. r. o. na postupníka Ing. U. I., pričom až následne na základe podaného dovolania bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušený uznesením NS SR č. k. 4Obdo/43/2004-298 zo 6. apríla 2006 a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, v rámci ktorého následne Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3Cob/166/2006-330 z 3. júla 2006 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/261/00-91 z 25. júna 2002 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č. k. 25Cb/261/00-107 z 20. mája 2003. Odvolací súd, rovnako ako krajský súd, je toho názoru, že v posudzovanom prípade bolo postúpenie žalovanej pohľadávky od začiatku sporné, o čom mali vedomosť aj jej nadobúdatelia na základe dohôd o postúpení pohľadávky, teda nemohli byť dobromyseľní pri jej nadobúdaní. Prvú dohodu o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 uzavrel za veriteľa a postupcu Ing. K. I. S.. (súčasný

navrhovateľ) so spoločnosťou AES s. r. o. Pôvodný veriteľ BLOCK SLOVAKIA spol. s. r. o. postúpene pohľadávky neuznal, o čom dňa 2. augusta 2000 zaslal odporcovi oznámenie, v ktorom poukázal na to, že Ing. K. I. CSc. bol odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. na valnom zhromaždení dňa 28. júla 2000 a preto oznámenie o postúpení pohľadávky odporcovi dňa 2. augusta 2000 nemohol urobiť s právnym účinkom, keďže v tom čase už nebol konateľom spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. Zároveň spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s. r. o. podala dňa 28. septembra 2000 na Okresnom súde Bratislava II určovací návrh o neplatnosť dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000. Návrh bol podaný proti odporcovi AES s. r. o., spoločníkom a konateľom ktorej boli od 25. januára 1999 aj Ing. K. I. S. a U. I., teda títo mali vedomosť o spornosti postúpenej žalovanej pohľadávky a preto nemohli byť dobromyseľní pri uzavretí dohôd o postúpení žalovanej pohľadávky dňa 7. novembra 2004 a dňa 24. marca 2012. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že spor o určenie neplatnosti dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 prebiehal niekoľko rokov a v rámci niekoľkých inštancií, pričom v určitom okamihu (rok 2004) sa U. I. domnieval, že je vlastníkom žalovanej pohľadávky po tom, čo Krajský súd v Bratislave zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II tak, že zamietol návrh navrhovateľa o určenie neplatnosti dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000. Na základe podaného dovolania bol však následne rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, v rámci ktorého krajský súd rozsudkom z 3. júla 2006 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 25. júna 2002.

Predmetné konanie je konaním sporovým, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na navrhovateľovi, ktorý ak chce byť v spore úspešný, musí preukázať oprávnenosť a dôvodnosť ním uplatneného nároku voči odporcovi. Rozhodujúcou otázkou, ktorá bola pre posúdenie veci kľúčová, bola otázka aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa v konaní. Odvolací súd nesúhlasí s tvrdením navrhovateľa v odvolaní, že mu v predmetnom súdnom konaní (ktoré začalo v októbri 2000) nebolo umožnené vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a že mu postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Tiež skutočnosť, že súd nevykonal dôkaz výsluchom odporcu nemožno považovať za postup, ktorým by bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Odporca, resp. jeho právny zástupca sa zúčastňovali na pojednávaniach súdu, predkladali písomné vyjadrenia a stanoviská v rámci svojej obrany tak, ako to považovali za postačujúce. Keďže dôkazné bremeno v spore spočívalo na navrhovateľovi, bolo predovšetkým na ňom, či ho v spore unesie alebo neunesie. Odvolací súd súhlasí s konštatovaním krajského súdu v odôvodnení rozsudku v tom, že na posúdenie otázky aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa v konaní nemá žiadny vplyv dohoda o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov z 29.09.2000, resp. dohoda o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov z 3. októbra 2000, nakoľko tieto dohody nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k preukázaniu aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa v predmetnom konaní.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd vo veci správne rozhodol, keď návrh navrhovateľa zamietol pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie v konaní. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu vo veci samej podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Na základe odvolania podaného navrhovateľom aj proti rozhodnutiu o trovách konania odvolací súd preskúmal ním napadnuté rozhodnutie. Vyčíslenie trov konania právnym zástupcom odporcu sa nachádza na č. 1. spisu 246 a 364 a bolo vykonané v lehote do 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku podľa ust. § 151 ods. 1 O.s.p. Námetka odvolateľa, že mu vyčíslenie trov nebolo predložené na vyjadrenie nie je relevantná, pretože o náhrade trov konania rozhoduje ex offo súd na návrh účastníka, pričom povinnosťou súdu je uplatnené trovy konania prekontrolovať a priznať v súlade s právnym predpisom. Účastníkom predložené vyčíslenie trov konania súdu sa nezasiela druhému účastníkovi na vyjadrenie, nakoľko rozhodnúť o trovách konania je povinnosťou súdu. V posudzovanej veci odporca mal v konaní úspech, súd mu preto priznal podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania, ktoré si právny zástupca odporcu v zákonnej lehote uplatnil na súde s ich vyčíslením a špecifikáciou. Priznané trovy konania v sume 4283,49 eur pozostávajú z odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb s pripočítaním tzv. režijného paušálu. Jedná sa o 6 úkonov právnej služby: 1/ prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom dňa 27. októbra 2000 v sume 235 eur podľa § 16 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení vyhlášky č. 44/1991 Zb. (ďalej aj „vyhláška č. 240/1990 Zb."), režijný paušál v sume 3,32 eur podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 240/1990 Zb., t. j. spolu 238,32 eur, 2/

vyjadrenie k návrhu z 19. apríla 2001 v sume 235 eur podľa § 16 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 240/1990 Zb., režijný paušál v sume 3,32 eur podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 240/1990 Zb., t. j. spolu 238,32 eur, 3/ zastupovanie na pojednávaní dňa 7. októbra 2010 v sume 751,89 eur podľa § 14 ods. 1 písm. c/ (a nie § 14 ods. 1 písm. a/) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 30. júna 2013 (ďalej aj „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) a režijný paušál v sume 7,21 eur podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. spolu 759,10 eur. (v odôvodnení rozsudku krajského súdu je nesprávne uvedené, že ide o úkon podľa § 14 ods.1 písm. a/ vyhlášky), 4/ zastupovanie na pojednávaní dňa 29. marca 2012 v sume 751,89 eur podľa § 14 ods.1 písm. c/ (nie § 14 ods. 1 písm. a/) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pričom právny zástupca odporcu vo vyčíslení trov konania na č. l. spisu 246 uviedol nesprávny dátum 29. marca 2011 a následne si uplatnil režijný paušál v sume 7,41 eur (t. j. v nesprávnej - nižšej sume, v ktorej mu súd režijný paušál aj priznal), t. j. spolu 759,30 eur (v odôvodnení rozsudku krajského súdu je nesprávne uvedené, že ide o úkon podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky), 5/ zastupovanie na pojednávaní dňa 25. apríla 2013 v sume 751,89 eur podľa § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., režijný paušál v sume 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. spolu 759,70 eur a 6/ zastupovanie na pojednávaní dňa 30. mája 2013 v sume 751,89 eur podľa § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a režijný paušál v sume 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. spolu 759,70 eur. Ďalej súd priznal odporcovi náhradu za stratu času - za cesty na pojednávania (Bratislava - Žilina a späť) a 8 začatých polhodín podľa § 17 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. dňa 7. októbra 2010 v sume 96,16 eur, dňa 29. marca 2012 v sume 98,80 eur (právny zástupca odporcu vo vyčíslení trov konania v spise na č. l. 246 uviedol nesprávny dátum 29. marca 2011 a následne si uplatnil náhradu za stratu času v nesprávnej - nižšej sume, v ktorej mu súd náhradu aj priznal), dňa 25. apríla 2013 v sume 104,08 eur, dňa 30. mája 2013 v sume 104,08 eur a náhradu cestovných výdavkov - za cesty na pojednávania (Bratislava - Žilina a späť) podľa § 16 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a to dňa 29. marca 2012 v sume 124,53 eur (400 km, základná náhrada 0,183 eur/km, spotreba 8,71 l/100 km, cena PHM 1,475 eur/l), dňa 25. apríla 2013 v sume 120,876 eur (vzdialenosť 400 km, základná náhrada 0,183 eur/km, spotreba 8,71 l/100 km, cena PHM 1,37 eur/l) a dňa 30. mája 2013 v sume 120,528 eur (vzdialenosť 400 km, základná náhrada 0,183 eur/km, spotreba 8,71 l/100 km, cena PHM 1,36 eur/l). Po preskúmaní rozhodnutia o trovách konania odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd priznal odporcovi náhradu trov konania v správnej výške v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., vyjadrujúcim zásadu úspechu v konaní. Napriek tomu, že krajský súd v odôvodnení rozsudku pri dvoch právnych úkonoch nesprávne uviedol ust. § 14 ods. 1 písm. a/ namiesto ust. § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky, krajský súd trovy konania odporcovi priznal v správnej výške a za tie úkony právnej služby, ktoré právny zástupca odporcu vykonal v súlade s vyhláškou č. 240/1990 Zb. a vyhláškou č. 655/2004 Z. z. Odvolací súd preto navrhovateľom napadnuté rozhodnutie o trovách konania podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Odvolací súd nezistil v konaní žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 ods. 1 O.s.p., pre ktorý by nemal odporcovi priznať náhradu trov konania celkom alebo sčasti. Rovnako odvolací súd nezistil dôvod, pre ktorý by odporcovi nemal priznať trovy konania podľa ust. § 147 ods. 1 O.s.p. za tie tri úkony právnej služby, ktoré v odvolaní namietal navrhovateľ, nakoľko nebolo zistené, že by sa jednalo o trovy konania za úkony, ktorými by odporca uviedol súd do omylu tak, ako to tvrdil navrhovateľ.

Odvolací súd preskúmal aj navrhovateľom napadnuté uznesenie, ktorým krajský súd nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Z ust. § 138 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že súd môže priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie (alebo bránenie) práva.

V posudzovanom prípade nie sú kumulatívne splnené obe podmienky v zmysle ust. § 138 ods.1 O.s.p., pretože návrh navrhovateľa bol rozsudkom krajského súdu zamietnutý, teda jedná sa o bezúspešné uplatnenie práva navrhovateľom. Vzhľadom na skutočnosť, že obe podmienky priznania oslobodenia od súdnych poplatkov musia byť v každom prípade splnené kumulatívne, nemá námietka odvolateľa (nepriaznivé majetkové pomery navrhovateľa) vplyv na správnosť v posúdení navrhovateľovej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, a to s poukazom na bezúspešné uplatnenie práva navrhovateľom, teda nesplnenie druhej podmienky v zmysle ust. § 138 ods. 1 O.s.p. Krajský súd v Žiline preto rozhodol v súlade s ust. 138 ods. 1 O.s.p., keď navrhovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu podľa ust. §219 ods. 1 O.s.p.

potvrdil, aj keď čiastočne z iného dôvodu.

V odvolacom konaní bol úspešným účastníkom odporca, ktorému podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odporca si trovy odvolacieho konania uplatnil vo vyjadrení k odvolaniu a vyčíslil v písomnom podaní z 15. mája 2004. Odvolací súd odporcovi priznal trovy odvolacieho konania v súlade s jeho špecifikáciou a vyčíslením za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu vo veci samej) v sume 751,89 eur podľa ust. § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a režijný paušál v sume 7,81 eur podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky 655/2004 Z. z., t. j. spolu 759,70 eur.

Rozsudok prijal odvolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné podať odvolanie.